

og ind i Præstegaarden næsten som i deres eget Hjem. Da hun nu endelig var bleven ene, og Børnene var bragt tilsengs, og da hun havde faaet Lampen tændt og sat sig hen ved det lange Bord i Storstuen med noget Stoppearbejde, følte hun sig alligevel lidt uhyggelig tilmode ved at sidde saa forladt i det tavse og tomme Hus, med hvis store Rum og hele Indretning hun overhovedet havde ondt ved at blive fortrolig. Skønt hun nu snart i syv Aar havde haft sit Hjem her, havde hun bestandig vanskelig ved helt at frigøre sig for en Fornemmelse af selv at være en fremmed, en ukaldet Gæst i disse højloftede Sale. Ofte grundede hun over, hvordan Emanuel kunde føle sig saa veltilpas her og i det hele være saa tilfreds, endskønt deres Samliv i Aarenes Løb var blevet saa ganske anderledes, end de i sin Tid begge havde tænkt sig det. Selv sendte hun mangan Gang — og især efter en urolig Dag som denne — en vemodig Tanke til det lille hybenbevoksede Boelssted ude ved Bækken mellem Egedets grønne Bakker, som de i deres Forlovelsestid havde tænkt paa at købe; og idet hendes Fantasi udmalede for hende, hvor godt og lunt og fredeligt de kunde have haft det derude i de smaa hyggelige Stuer, borte fra de mange Mennesker og med den vide Strand til Nabo, trængte Præstegaardens store Øde sig dobbelt koldt og knugende omkring hende.

Dertil kom nu den stigende Larm af Stormen, der susede over Huset og førte al Slags Smaastøj ind til hende ude fra Udbygningerne. Ovre i Ladelængen stod en Loftsluge og slog, og paa den stærke og vedholdende Rykken i Forstuedøren kunde hun mærke, at Niels igen havde glemt at lukke Portfløjene. Fra Stalden hørtes nu og da en dyb Brummen af en af Køerne, — og alle disse Lyde vakte hendes husmoderlige Bekymringer. Hun kom til at tænke paa, om Abelone ikke skulde have glemt at malke Vejrlølekvien, inden hun gik, og om der var bleven set godt efter den Køkkenaske, der om Eftermiddagen var kastet ud paa Møddingen. Abelone var bleven adspredt i den sidste Tid og havde faaet saa besynderligt travlt med at kigge ud af Bryggersvinduet, saasnart Niels gik over Gaarden . . . Bare Niels ikke blev for stor paa det over al den Stads, der blev gjort af ham, siden han